

Merja Jalo
Marvi Jalo

JESSE ²⁵

aavekoira

WSOY

Jesse-sarja:

Jesse löytökoira

Jesse ongelmakoira

Jesse ja kohtalokas kurssi

Jesse sankarikoira

Jesse vahtikoira

Jesse laivakoira

Jesse hoivakoira

Jesse lintukoira

Jesse turvakoira

Jesse kärjäkoira

Jesse karkukoira

Jesse pentukoira

Jesse joulukoira

Jesse muotikoira

Jesse fanikoira

Jesse seurapiirikoira

Jesse kaverikoira

Jesse etsijäkoira

Jesse kylpyläkoira

Jesse pääsiäiskoira

Jesse vauhtikoira

Jesse aarrekoira

Jesse retkikoira

Jesse matkakoira

Jesse aavekoira

Merja Jalo – Marvi Jalo

JESSE

aavekoira

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
Helsinki

© Merja ja Marvi Jalo ja WSOY 2016

ISBN 978-951-0-41773-7

Painettu EU:ssa

Arlingtonit

Jenna Syvälahti käpertyi syvemmälle lämpimään huopaan olohuoneen suuressa laiskanlinnassa. Hän vilkaisi jaloissaan makaavaa kultaistanoutajaa. Jesse nukkui itsekseen tuhisten. Välillä sen takajalka vat-
kasi hetken kuin näkymätöntä tietä polkien.

– Hurja, miten ulkona myrskyää, Jennan paras ystävä Sulanderin Hannele sanoi Tweedmouthin linnan ikkunasyvennyksestä. – Salammat leimuavat Tweed-joella, sellaiset monihaaraiset. Ja sen oikein tuntee, miten tästä ikkunasta vetää. Miten täällä Englannissa voidaan käyttää yksilaisisia ikkunoita?

Jennaa hymyilytti. Hänestä oli aivan mahtavaa, että hänen ja Hannelen kesäkuulle suunniteltu Englannin-retki Jessen kasvattajan luokse oli

toteutunut, kiitos Elsa ja Oiva Munkkirinteen, joiden tiibetinspanieliä Murua tytöt hoitivat kotona Turussa.

Tytöt olivat matkustaneet yhdessä Munkkirinteiden kanssa Lontooseen ja sieltä Skotlantiin vain viikko sitten, mukanaan kaksi koiraa, Muru ja Jennan ikioma Ashford Beloved Jesse. Oikeasti tuntui kuin kotoa lähdöstä olisi kulunut jo paljon pidempikin aika kuin yksi vaivainen viikko.

Nyt he asuivat lady Margaret Ashfordin suuressa linnamaisessa kartanossa Skotlannin rajaseudulla. Vielä kaksi ihanan pitkää viikkoa lomailua, ennen kuin kotiinlähdön hetki koittaisi.

Mitä hauskaa tälle viikolle keksittäisiin? Viikonloppuna Tweedmouthin linnassa oli vietetty upeita puutarhajuhlia viktoriaanisissa puvuissa, ja tytötkin olivat osallistuneet ilonpitoon.

– Ottakaa toki lisää teetä, lady Margaret sanoi vierailleen. – Se lämmittää näin koleana päivänä. Sää tiedossa sanottiin, että myrskyrintama on epätavallisen laaja. Sadetta ja ukkosta voi riittää useammallekin päivälle.

Lady Margaret oli oikea Suomi-fani. Hän osasi puhua ihan mukiinmenevää suomea, koska oli

käynyt suomenkielenkursseilla. Nyt hän puhui kuitenkin englantia, sillä olohuoneen sohvarelmässä istuivat tyttöjen ja Munkkirinteiden lisäksi myös Margaretin ystävät sir Geoffrey Arlington ja hänen vaimonsa Mary, jotka eivät suomea ymmärtäneet.

Arlingtoneilla oli mukanaan kyläreissulla Jennan ja Hannelen ikäinen poika Nicholas, joka oli häipynyt melkein heti esittelyjen jälkeen kennelin puolelle. Hän oli kuullut juoruja, että siellä olisi tapahtunut melkoisia henkilöstömuutoksia sen jälkeen, kun Margaretin entinen kennelinhoitaja ja Master of Hounds oli saanut potkut koiravarkauden takia. Asia liittyi jotenkin Jesseen, ja Nicholas oli päättänyt ottaa selvän koko tarinasta.

Hannele jatkoi kurkkimistaan eteläisen linnan-siiven ikkunasta. Hän katseli, miten synkät ukkos-pilvet myllersivät Tweedmouthin hehtaarien laajuisen puiston takana joen suunnalla, ja sitten vettä alkoi tulla taivaalta aivan kaatamalla.

– Mun mielestä ukonilmat on täällä jotenkin hienompia kuin kotona, hän huomautti. – Ne on jotenkin aavemaisempia. Niin kuin vanhoissa kauhufilmeissä, missä kummitukset liikkuu linnan käytävillä.

Lady Margaret naurahti ja käänsi Hannelen sanat vierailleen. Heitäkin alkoi huvittaa. Sitten sir Geoffrey sanoi jotain, mitä Hannele ei ymmärtänyt.

– Sir Geoffrey sanoo, että sinä ja Jenna pitää tulla muutama päivä Arlingtonien vanhaan sukulinnaan, Margaret suomensi. – Heidän kartanonsa kummittelee. Siellä on aavekoira 1500-luvulta.

– Mitä? Aavekoira!

Hannele siirtyi viivana istumaan Jennan valtaaman laiskanlinnan muhkealle kädensijalle. Hän tuijotti sir Geoffreyä silmät pyöreinä.

– *I love ghost stories!* hän huudahti ja sai aikaan uuden huvittuneen naurunhyrähdysten, kun vieraat ymmärsivät hänen rakastavan kummitusjuttuja.

Lady Mary alkoi heti kertoa hänelle vanhaa sukutarinaa kammottavasti epämuodostuneesta hirviökoirasta, jonka sanottiin kummittelevan Arlingtonissa. Hannele ja Jenna eivät tunnistanee kaikkia englanninkielisiä sanoja, mutta pääasia tuli kuitenkin ymmärretyksi.

– Epämuodostunutta oliota, jota kyläläiset kutsuivat vampyyrikoiraksi, pidettiin suljettuna Arlingtonin kartanoon koko ikänsä, lady Mary tarinoi.
– Näin ainakin kerrotaan. Sitten kun koira kuoli,

sen huoneen ovi muurattiin umpeen. Vuosisatojen aikana tieto hirviökoiran huoneesta unohtui. Kukaan ei enää muista, missä päin linnaa se asusti. Kartanon palkolliset ja myös kyläläiset väittävät, että aavekoira kummittelee yhä linnassa.

– *Yes, indeed.* Toden sanoakseni minäkin olen kuullut selkäpiitä karmivaa ulinaa tällaisina myrskyöinä. Mutta en mene vannomaan, että se olisi hirviökoira, hymyilevä sir Geoffrey myönsi, otti tarjoiluvadilta paperinohuen kurkkuvoileivän ja työnsi sen suuhunsa. – Emmehän me oikeasti usko mihinkään hirviökoiriin. Myrskytuuli se vain ulvoo linnan torneissa. Kuitenkin epäilen, että tämän vanhan legendan taustalla on tositarina, joka ei liity koiriin, vaan minun esi-isiini. He hakivat 1500-luvulla turvaa linnasta verivihollisiltaan, Dundeen klaanilta. Tietävästi heidät muurattiin elävältä jonnekin kaksimetrinen kiviseinien taakse kuuluisaan kadonneeseen Pääkallohuoneeseen. Legendan mukaan he kuolivat sinne nälkään. Eipä sitäkään huonetta ole koskaan löydetty.

– Voi että, Hannele tuskin hengitti.

Hän pudottautui Jessen viereen matolle ja upotti kätensä sen lämpimään turkkiin. Koira nosti unise-

na kuonoaan, tamppasi pari kertaa hännällään lattiaa ja nukahti uudelleen.

– Eikö hirviökoiran huonetta ole lainkaan etsitty? Tai sitä toista, Pääkallohuonetta? Hannele kysyi.

Lady Mary nyökkäsi.

– Kyllä vain. Kerran meillä oli viikonloppuvieraita, jotka saivat päähänsä ottaa selvää, missä kadonneet huoneet sijaitsevat.

– Löytyivätkö ne?

– Valitettavasti eivät. Osia linnasta on poistettu käytöstä vuosisatojen aikana. Oikeaa huonetta on aivan mahdoton löytää, ilman että tehtäisiin suuria muutoksia ja revittäisiin alas kokonaisia seiniä.

Hannele vilkaisi Jennaan, joka oli hautautunut leukaa myöten lämpimään peitteeseen. Ajatteliko Jenna samaa kuin hän? Heidän oli päästävä kyläilemään tähän mahtavaan kummituslinnaan vaikka mikä olisi.

Hannele oli vuorenvarma, että hän pystyisi selvittämään hirviökoiran salaisuuden.

Rajuilma

– Ja minähän en lähde mitään kummituksia jahtaamaan, Jenna oli sanonut jyrkästi Hannelelle tyttöjen vetäytyessä yöpuulle edellisenä iltana. – Mä en halua edes kuulla mistään hirviökoirista. Mitä jos sellainen vaikka nappaisi Jessulin ja imisi siitä veret niin kuin vampyyri?

Tässä Jenna nyt kuitenkin seiso i yhdessä Hanneleen ja Jessen kanssa Arlingtonien sukulinnan suuressa eteishallissa. Hannele oli nimittäin sopinut saman tien lady Maryn kanssa, että tytöt tulisivat vierailulle jo heti seuraavana päivänä. Kennelistä ilmaantunut Nicholas oli ihastunut ikihyviksi kuulutaan, että saisi söpöt ulkomaalaistytöt seurakseen koko päiväksi.

Vanhoihin linnoihin kätkeytyi aina salaisuuksia, ja kukapa olisi ollut parempi kertomaan niistä vieraille kuin juuri Nicky? Hän arveli, että harvassa paikassa oli niin mielenkiintoinen kummitus kuin juuri Arlingtoneilla.

– Mennäänkö linnakierrokselle? Nicky kysyi, kun tytöt katselivat eteisaulan seinillä roikkuvia vaakunoita ja jättiläiskokoisia maalauksia, joiden nostamiseen tarvittiin taatusti useita riskejä miehiä. – En kyllä tiedä, missä se umpeen muurattu hirviökoiran huone sijaitsee. Olen monta kertaa hakenut sitä. Sisäköt juoksevat karkuun, jos otan asian puheeksi heidän kanssaan.

Hän virnisti ilkikurisesti.

– Onko se mikään ihme? Jenna huudahti. – He ovat varmasti puolikuolleita pelosta.

– Niin, Nicky alensi ääntään ja vilkuili epäluuloisen näköisenä ympärilleen. – Hirviökoiran ulvontaa kuullaan usein ukkosmyrskyn aikana. Ehkä tänäänkin. Oletteko seuranneet säätiedotuksia?

– Ei olla, Hannele kääntyi jännittyneenä katsomaan ulos lähimmästä ikkunasta.

Ulkona oli normaalia hämäämpää, sillä mata-

lalla viistävät tummat pilvet peittivät auringon. Aivan selvästi oli luvassa sadetta.

Jenna ei olisi välittänyt lähteä lainkaan kierrok-
selle suureen linnaan, vaikka siinä olikin upea port-
tirakennelma ja korkeat tornit. Historiallinen lin-
na oli suojeltu rakennus samoin kuin Tweedmouth.
Jenna kyykistyi hetkeksi Jessen viereen ja painoi
koiraa rintaansa vasten, jotta pelko ei näkyisi.

– Tulkaa, tytöt. Tätä tietä, Nicky teki hoviku-
marruksen. – Jättäkää vain kassinne siihen lattialle.
Mennään pääportaita pitkin yläkerrokseen.

Jenna nykäisi kevyesti Jessen talutinta, ja kul-
tainennoutaja lähti hölköttämään kohti portaikkoa
hänen vierellään.

– Tuossa on isän työhuone, ja tuolla kauempana
käytävän päässä on kirjasto, Nicky esitteli, kun he
saapuivat ylemmälle kerrostasanteelle. – Haluat-
teko nähdä kirjaston? Ei pölyytyneessä kirjastossa
kylläkään ole muuta erikoista nähtävää kuin antiik-
kinen ritarihaarniska, joka seisoo yhdessä nurkassa.

– Onko teillä ihan oikea haarniska? Hannele
ällistyi. – Joo, näytä ihmeessä, mä haluan nähdä sen.

He astelivat koristeellisten pylväiden välitse
pitkin punamustaa mattoa. Kummallakin seinus-

talla oli vitriineitä ja vanhoja mahonkikaappeja, joiden päällä nökötti erilaisia posliini- ja koristesineitä.

– Meidän taloudenhoitajamme sanoi juuri viime viikolla, että hän on kuullut joskus kummallisia ääniä itätornista, Nicky kertoi vetäistessään kirjaston oven auki. – No, täällä näette haarniskan. Se on kuulunut Arlingtonien suvun ristiritarille, jonka nimi oli Malcolm Wallace.

– Onko teidän suvussa ristiritareitakin?

– On meillä tämä yksi. Ukko oli aikoinaan oikein kuuluisa mies. Kuoli kaksintaistelussa, kun oli rakastunut kuningattaren hovineitoon.

– Onpa romanttista! Hannele henkäisi.

Jenna irvisti.

– Mitä romanttista siinä on, jos menettää henkensä? hän kysyi ja esti Jesseä menemästä liian lähelle antiikkista sosisopaa, ettei se vain romahtaisi kasaan. – Sitten kuolleelta revitään haarniska päältä ja museoidaan se tänne kirjastoon.

Nicky nauroi kaksinkerroin kuin hyvällekin vitseille tyttöjen tuijottaessa yllättävän pienikokoista haarniskaa ja sen alas painettua silmikkoa. Itse asiassa Nicky ei ollut lainkaan varma, menikö tarina

juuri noin, mutta hänestä oli kiva kehitellä hyisiä legendoja suomalaisvieraille.

Kirjaston jälkeen he poikkesivat musiikkihuoneeseen, jonka lattialla oli suurin Jennan koskaan näkemä persialaismatto. Paikalla oli sohvaryhmiä ja soittopelejäkin, kuten vanha flyygeli. Peräseinälle oli ripustettu suuri, upea maalaus lady Marysta kahden lamppuparin väliin.

– Sanotaan, että aavekoira ulvoo öisin juuri jossain täällä päin, Nicky kuiskasi tuskin kuuluvalla äänellä pelotellakseen tyttöjä, kun he palasivat käytävälle. – Mennäänkö seuraavaksi itätorniin, tytöt?

– Joo, mennään! Hannele innostui.

He nousivat perätysten itätornin kapeita kiviportaita, joilla ei ollut minkäänlaista mattoa. Pieniä ikkunoita ja ampuma-aukkoja tuli vastaan joka tasanteella. Jenna pysähtyi kolmannen ikkunan kohdalle ja kurkisti ulos.

Hyvä ihme sentään, ulkona myrskysi pahemman kerran! Tuuli ravisteli vihaisesti puiden latvoja ja roiskutti vettä viistosti ikkunalaseihin.

– Hyi, kuinka täällä on aavemaista, Jennaa värisytti. – Ulkona sataa ihan kaatamalla.

He pysähtyivät portaikkoon kuulostelevaan. Jossain kolisi irrallinen pelti tai laudanpala. Tuuli itki ylhäällä tornissa, se valitti katonharjalla ja ikkunatasanteilla. Kaikkialla tuntui kostean ja kylmän kiven uho.

Uh, olisi kauheaa tulla muuratuksi elävältä jonnekin tänne linnan sokkeloihin! Kun oli niin pimeääkin, Jenna ajatteli.

– Hanski, mua suoraan sanottuna pelottaa, Jenna sanoi suomeksi ja otti Jessen hihnasta tiukemmin kiinni. – Mitä jos se hirviökoira tulee meitä vastaan tuolla ylempänä?

Nicky palasi takaisin kurkistaakseen tasanteen ikkunasta. Ulkona leimahti kirkas salama. Sitten jyrinä täytti tornin mahtavalla pauhulla.

– Olipas likellä.

Jenna katsoi pelokkaana ulos ja kuuli, miten jossain narahti lattia. Mitä jos hirviökoira oli jo tulos- sa ulos hautakammioistaan ja alkaisi jahdata heitä? Jenna halusi heti pois tornista. Ilmapiiri oli liian kammottava.

Äkkiä Jesse alkoi vikistä. Aivan kuin sekin olisi tullut levottomaksi. Se nuuhki lattianrajaa ja tuijotti sitten edessä olevaa ovea.

– Mä en halua tutkia tätä tornia enempää, Jenna ilmoitti ja alkoi laskeutua rappuja alas. – Ulkona sataa ja myrskyää. Koko piha aivan ui tulvavedessä. Miten me päästään takaisin Tweedmouthiin, Hanski? Sinne on sentään viisitoista mailia.

Huoli säästä oli myös Nickyn mielestä aiheellinen.

– Meidän täytyy soittaa lady Margaretille, hän sanoi. – Tai tähän voisitte jäädä meille yöksi! Vierashuoneessa on iso sänky, johon te mahdutte nukkumaan koiranne kanssa. Tulkaa, näytän teille jotain kivaa.

Hän vei tytöt sinisen- ja kermansävyiseen vierashuoneeseen, jota hallitsi valtavan kokoinen katossänky pylväineen. Hannelelta loksautti suu auki, kun hän näki sen.

– Jättiläissänky!

– Tässä meidän vierashuoneessa on taatusti maailman suurin joustinpatja, Nicky nauroi. – Jonain päivänä mä vielä lasken sillä pääportaikon rappuset alas.

Tytöt heittäytyivät yhdessä hötkyvälle vuoteelle, ja Jesse tunkeutui heidän väliinsä. Täällä vierashuoneessa, kaukana itätornista, oli Jennankin mielestä

oikein kotoisaa. Ehkäpä he todella voisivat jäädä yöksi Arlingtoniin? Elsa ja Margaret antaisivat varmasti luvan, jos vain Nickyn vanhemmat suostuisivat.

– Tosi mahtava peti! naurava Hannele hehkutti.

Ikkunan takana leimahti kirkas salama, mutta tytöt eivät sitä huomanneet. Heistä oli hurjan hauska pomppia Nickyn kanssa pedillä, joka tuntui suurelta kuin valtameri.

Synkkä ja myrskyinen yö

Tytöt eivät olleet koskaan nukkuneet yhtä ylellisessä sängyssä. He suorastaan hukkuivat pehmeisiin patjoihin. Kaiken lisäksi sisäkkö toi heille kuumavesipullot vuoteen jalkopäähän, vaikka oli kesäaika. Hän sanoi, että tällaiset vanhat linnat olivat kylmiä ja kosteita paikkoja kesälläkin ja että aamuyöllä tytöille saattaisi tulla kylmä.

– Tähän voisi tottua, Jenna ilakoi. – Vedetäänkö verhot yöksi katossängyn ympärille?

– Vedetään vain, Hannele myöntyi ja vapautti raskaiden, tupsupäisten nyörien sitomat samettiverhot. – Ajattele Jenna, jos mekin oltaisiin aatelisia ja omistettaisiin tällainen linna! Mä olisin lady Annelee ja sä olisit lady Jennifer.

– Hih! Ja sä olisit naimisissa lordi Nicholaksen kanssa, ja sulla olisi ainakin kymmenen lasta!

– Yäk.

– Mitä mieltä sä olet Nickystä, Hanski?

– Onhan se ihan jees, Hannele kohotti kulmakarvojaan.

– Niin mustakin. Sääli ettei sillä ole koiraa.

– Niin, ja ettei se asu Turussa!

Tytöt vetivät painavat, lämpimät peitteet ylleen ja nauraa hihittelivät keskenään.

– Kotona kaikki halkeavat kateudesta, kun me kerrotaan, missä me on oltu, Jenna lisäsi.

He rupattelivat vielä pitkään nauttiessaan kuumavesipullojen tuomasta lämmöstä. Jenna kietoi kätensä Jessen ympärille, kun se hyppäsi sänkyyn ja etsi itselleen mukavan makuupaikan heidän välistään. Ihanaa kun sai ottaa koiran sänkyyn! Äiti ei olisi sitä kotona suvainnut.

– Tosi kivaa, että Elsa suostui päästämään meidät tänne koko viikoksi, Hannele haukotteli.

– Kyllä me vielä selvitetään aavekoiraan liittyvä juttu.

Vähitellen uni tuli. Korvat tottuivat nitinään ja naksahduksiin, joita vanhoissa taloissa aina kuului,

ja tuulen tuiverrus ulkosalla tuuditti heidät lopulta levottomaan unenhorrokseen.

Kello oli jo yli puolenyön, kun jostain kaukaa alkoi kantautua aavemaista nyyhkytystä. Jesse liikahti, ja sen suusta kuului varoittava urahdus. Sitteen se nousi seisomaan niskakarvat pystyssä ja kuunteli paikoilleen jähmettyneenä.

Hannelen käsi ravisti Jennaa.

– Jenna? Oletko hereillä?

Toinen liikahti.

– Olen.

– Kuuntele.

Tytöt makasivat liikahtamatta peittojen alla. Olivatko kummitukset liikkeellä? Kulkivatko ne pitkin linnan kivisiä käytäviä ja huokailivat suruaan paksujen muurien takana? Ehkä siinä kauheassa Pääkallohuoneessakin, mihin sir Geoffrey'n esi-isiä oli muurattu.

– Ei täällä mitään kummituksia liiku, Hannele sanoi äkkiä normaaliäänellään ja sytytti pöytävalon.

– Myrskytuuli siellä vain vinkuu ja vonkuu.

– Niin mutta... Kuuletko? Taas!

Jälleen linnan käytävillä kuului vaimea, selkäpiitä karmiva nyyhke, joka haihtui hiljalleen pois.

Huippu-
suositettu
JESSE-
sarja
jatkuu!

Vauhdikas ja hyväntuulinen **Jesse**-sarja viihdyttää koirafaneja

Skotlannin-retki jatkuu hyytävissä merkeissä, kun Jesse,
Jenna ja Hannele pääsevät asumaan kuuluisaan

Arlingtonin linnkaan. Linnkaan liittyy
pelottavia legendoja, mutta hurjin
niistä on tarina epämuodostuneesta
koirasta, joka muurattiin elävältä
linnan kadonneeseen tornihuoneeseen
1500-luvulla. Myrskyöinä voi kuulla
tuulen ujelluksen seassa koiran
hiljaista nyyhkytystä.

Tyttöjen vierailua isännöi
Nicholas Arlington. Hän ja Hannele
haluavat selvittää aavekoiran
salaisuuden, mutta ovatko
tapahtumat jo riistäytyneet
nuorten käsistä? Onneksi heillä
on apunaan urhea Jesse.

www.jessemurre.fi

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 417737

N84.2

ISBN 978-951-0-41773-7

